

den højtærede Ministers Opfattelse af disse Spørgsmaal. Den have vi nu hørt, og jeg forstod den højtærede Minister saaledes, som om han i Virkeligheden misrekommanderede begge disse Ændringer. I hvert Fald gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at Ændringsforslag af den Art vare Tilføjelser til Regeringsforslaget, der vilde forandre Grundlaget for den kommunale Valgret, og den højtærede Minister tilføjede — og sikkert med Rette —, at disse Ændringer ikke vilde lette Sagens Gang i det andet Ting. Sluttelig sagde den højtærede Minister om disse Ændringsforslag, at de ny Krav kunne føre til, at vi maa vente flere Aar, eller nogle Aar, med Lovens Gennemførelse. Under denne Sags første Behandling tillod jeg mig at ytre Ønske om, at det maatte lykkes i denne Samling eller i den nærmeste Fremtid at gennemføre det af Ministeriet forelagte Forslag om Udvidelse af den kommunale Valgret, fordi jeg tror, at denne Sag ikke er tjent med i flere Aar at kastes ud i Agitationen. Det vilde sikkert ikke bidrage til at lette dens Gennemførelse, og det er ogsaa muligt, at det vilde skabe adskillig Misforståelse og Strid, som det er bedst at undgaa, og Ændringen om at give Tjenestekarle og Tjenestepiger, for saa vidt de svare Skat og i øvrigt opfylde Lovens Betingelser, ikke blot Valgret, men ogsaa Valgbarhed, tror jeg ikke vil være praktisk eller vinde Befolkningens Sympati. Den sidste ærede Taler tænkte sig endogsaa den Mulighed, at en Tjenestepige kunde blive Formand for et Sogneraad. Jeg ved nu egentlig ikke, om man kan kalde det Formand, vi maatte vel saa finde paa en anden Titel, men selv om man ikke vilde gaa saa vidt at tænke sig Muligheden af at naa til en saadan Udvikling, hvis Ændringsforslaget vedtoges, saa kan der dog godt tænkes den Mulighed, at baade Tjenestekarle og Tjenestepiger ville blive valgte ind i kommunale Raad. Det vilde da lyde lidt aparte, naar Tjenestepigen kunde sige til sin Madmoder: „Nu kan du gaa ud og malke, jeg skal i Sogneraadet,“ eller naar Karlen kunde sige til sin Husbond: „Nu kan du gaa ud og pløje, jeg gaar i Sogneraadet!“ Det vilde omkalfatre ikke saa lidt de bestaaende Begreber om Forholdet mellem Husbond og Madmoder paa den ene Side og Tyende paa den anden Side, og jeg tror virkelig ikke, man kan sige, at Kravet om at give Tjenestefolk Valgret og Valgbarhed er Udslag af et almindelig næret Folkeønske. Men helt bortset fra den praktiske Side af Sagen,

er det for mig det værste ved denne Sag, at et Forslag af den Art efter min Mening, hvis det fastholdes af dette Ting og accepteres af det høje Ministerium, vil bidrage til at forhale en Afgørelse af denne i og for sig saa store, betydningsfulde og vigtige Sag. Jeg betragter dette Ændringsforslag som en Sten, man lægger i Vejen for denne Sags hurtige og snarlige Gennemførelse, og da jeg ikke vil være med til at lægge Sten for dette Lovforslags Fremme, men gerne vilde have givet det min Stemme, saaledes som det foreligger fra den højtærede Regerings Side, vil jeg ikke stemme for Ændringsforslag Nr. 2.

Hvad derimod Ændringsforslag Nr. 4 angaar, maa jeg jo erkende, at naar man overhovedet vil ind paa Spørgsmaalet om Kvinders Valgret, saa har denne Ændring mere paa sig end den anden; thi saaledes som Forslaget er affattet fra Regeringens Side, vil det vise sig ved dets praktiske Udførelse, at ingen Kvinder ville opnaa Valgbarhed og Valgret uden de, der enten ere ugifte eller leve fraskilte fra deres Mænd, og det forekommer mig, at et saadant Gode, som Valgretten er, var det dog ikke værd at begrænse til ugifte Kvinder eller Kvinder, der enten ere løbne fra deres Mænd, eller hvem deres Mænd ere løbne fra. Er Valgretten et Gode for Kvinderne, forekommer det mig, at det ikke er rigtigt, ja ubetinget urigtigt, kun at ville give den ugifte og den fraskilte Kvinde Valgret og Valgbarhed. Det forekommer mig, at Forslagsstillerne have Ret i at sige, at naar man overhovedet vil ind paa Spørgsmaalet om Kvindernes Valgret, maa de gifte Kvinder lige saa fuldt kunne opnaa Valgret og Valgbarhed som de andre af mig nævnte Kvinder, hvem Forslaget hjemler en saadan Ret. Dette Forslag vil jeg derfor ikke have saa meget imod, uden for saa vidt det skulde hindre Lovforslagets Vedtagelse, thi saa vil jeg ikke være med dertil, da jeg ønsker denne Sag fremmet saa hurtigt som muligt.

Jeg retter en indtrængende Anmodning baade til Regeringen og dette Ting om at drage Omsorg for, at denne Sag saa hurtig som muligt bringes til Løsning. At lægge Sten i Vejen for dens Gennemførelse kan og vil jeg ikke være med til. Jeg agter derfor ikke at stemme for de 2 her foreliggende Ændringsforslag.

Poul Christensen: Jeg bringer den højtærede Indenrigsminister vor Tak for den Stilling, han har indtaget til disse